

Τα δικαιώματα και η επέτειος του Πολυτεχνείου

Να πραγματοποιούνται θεματικές εκδηλώσεις

μετανάστες, ανθρώπινα δικαιώματα, βασανιστήρια

Του Μάκη Μπαλαούρα

Τέτοιες μέρες, κάθε χρόνο που “γιορτάζουμε” την επέτειο της κορύφωσης του αντιδικτατορικού αγώνα, μπαίνουν “εφ’ όλης της ύλης” τα θέματα. Για τον ιμπεριαλισμό, για τον πόλεμο, για την παγκοσμιοποίηση, για τον αυταρχισμό. Φυσικά όλα αυτά είναι απαραίτητα και σωστά. Όμως θα πρότεινα κάθε φορά στις μία από τις τρεις ημέρες του γιορτασμού **να αναδεικνύεται ένα συγκεκριμένο θέμα.**

Για παράδειγμα, οι **μετανάστες, τα ανθρώπινα δικαιώματα ή τα βασανιστήρια**. Δυστυχώς δεν υπάρχει -επί της ουσίας- η ΕΦΕΕ και, επομένως, ίσως είναι δύσκολο να αναλάβει ένας τέτοιος κοινωνικός φορέας παρόμοια πρωτοβουλία. Πιθανόν η οργανωτική επιτροπή του γιορτασμού, εφόσον το επιτρέψουν οι παραλυτικές ισορροπίες, είτε ακόμη και η ΓΣΕΕ ή το Εργατικό Κέντρο της Αθήνας. Ας είναι.

Θεματική για τα βασανιστήρια

Εγώ θα πρότεινα θεματική για τα βασανιστήρια, ένας **“κλάδος”, ο πιο σημαντικός βέβαια, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων**. Γιατί τα βασανιστήρια; Είναι ένα εξαιρετικά ευαίσθητο θέμα για τους Έλληνες που τα δοκίμασαν στο πετσί τους στις πιο ασύλληπτες μορφές τους σε όλη σχεδόν τη νεότερη ιστορία της χώρας, με κορυφώσεις στις δικτατορικές περιόδους και αμέσως μετά το πέρας του πολέμου και του εμφυλίου. Μιας ιστορίας βαρβαρότητας που δυστυχώς όχι μόνο δεν τελειώνει, αλλά αναβιώνει στον “πολιτισμένο” κόσμο.

Γιατί, αν παλαιότερα **τα βασανιστήρια είχαν στόχο τον διανοητικό θρυμματισμό μέσω της σωματικής καταπόνησης, σήμερα, εκσυγχρονισμένα τα μέσα, απευθύνονται απευθείας στον εγκέφαλο**. Στο παρελθόν σε μας και σε ισχύ ακόμη σε χώρες όπως Τουρκία, Σουδάν, Μπουρούντι, Πακιστάν, Αφγανιστάν και άλλες πάρα πολλές, οι κλασικές μορφές βασανιστηρίων ήταν (είναι) ο φάλαγγας, οι βιασμοί, το ηλεκτροσόκ, ο ανασκολοπισμός, το ανάποδο κρέμασμα... Στις περιπτώσεις αυτές η προσπάθεια της εξουσίας ήταν η απόκρυψη των σημαδιών των βασανιστηρίων πολέμου, αν και σημειώνονταν αρκετές περιπτώσεις **εμφανούς κατάδειξης των βασανιστηρίων προς παραδειγματισμό και συμμόρφωση των ανυπάκουων**.

Οι ΗΠΑ, με το Γκουαντανάμο

Σήμερα, με πρόσχημα την τρομοκρατία, οι Ηνωμένες Πολιτείες καταπατούν το κατακτημένο με αιματηρούς κοινωνικούς αγώνες πολιτισμικό-δικαιϊκό πλαίσιο. Βλέπουμε εικόνες συλλαμβανομένων οικογενειακώς πισθάγκων δεμένων, με κουκούλες στο κεφάλι επί ώρες προκειμένου να χάσουν την επαφή με τον χώρο, για να πετύχουν την αισθητηριακή καταπόνησή τους. Γνωρίζουμε επίσης ότι άνοιξαν στρατόπεδο συγκέντρωσης εκτός της επικράτειας των ΗΠΑ, στο Γκουαντανάμο, για να αποφύγουν έτσι τις νομικές επιπλοκές, δηλώνοντας ανερυθρίαστα ότι είναι αιχμάλωτοι πολέμου, **παραβιάζοντας όμως και αυτή τη Συνθήκη της Γενεύης** περί αιχμαλώτων πολέμου. Χίλια διακόσια άτομα, μεταξύ των οποίων 15χρονα παιδιά, βρίσκονται σε συνθήκες πρωτοφανούς απομόνωσης και ανθρώπινου εξευτελισμού. Ένα από τα βασικά στοιχεία μείωσης των βασανιστηρίων θα ήταν η επίγνωση της τιμωρίας τους. Ο ΟΗΕ δημιούργησε προς τούτο το **Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο**, όπου **οι ΗΠΑ όχι μόνο αυτοεξαιρέθηκαν**, αλλά υποχρέωσαν πλήθος κρατών να συμφωνήσουν στην ατιμωρησία των οργάνων της κυβέρνησης των ΗΠΑ. Προχώρησαν όμως και πιο πέρα. Ζήτησαν και έλαβαν (την περίοδο της ελληνικής προεδρίας) τη δυνατότητα έκδοσης πολιτών της Ε.Ε. στην Αμερική. Πολλά κράτη αρχίζουν και μιμούνται τις ΗΠΑ.

Στη Μ. Βρετανία στερούν τα στοιχειώδη δικαιώματα

Ήδη στη Μ. Βρετανία καταπατάται το δικαιοϊκό σύστημα, περίπου όπως γίνεται μέσα στις ΗΠΑ με τους περίπου 2.000 συλληφθέντες που τους στέρησαν, με τη νομοθετική ρύθμιση **“Ειδικά Διοικητικά Μέτρα”**, τα στοιχειώδη δικαιώματα επαφής και επικοινωνίας με συνηγόρους και συγγενείς τους. Μήπως το ίδιο δεν συνέβη -έστω και σε μικρή κλίμακα, που όμως ανοίγει τον δρόμο για την κατά περίπτωση επέκτασή τους- με την υπόθεση των κατηγορουμένων για τη “17N” και κυρίως με τον Σάββα Ξηρό; Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν είναι λάστιχο για να εφαρμόζονται κατά το δοκούν. Με όλα τα παραπάνω φαίνεται ότι θα είχε, πράγματι, ενδιαφέρον μια τέτοια θεματική. Θα ήταν άλλωστε πιο διδάσκουσα τους νέους και τις νέες από τις γνωστές επετειακές εκδηλώσεις στα σχολεία.

από τις “Συναντήσεις” της ΑΥΓΗΣ